

Mese a dunnáról, aki karcsú akart lenni

Mindenkit nagy szeretettel köszöntök. Ne restelljétek magatokat, gyertek beljebb! Gyertek csak! Šalamún vagyok. Radoslav Šalamún. Igen, Šalamún, mint a bölcs király... Örülök, hogy betévedtetek hozzánk, a bejárat fölött ugyanis nincs semmilyen felirat. Néhány évvel ezelőtt elfújta a szél a cégtáblát és eddig még nem volt időm újat felszerelni. Az az igazság, hogy mostanában kevesen látogatnak el hozzánk. No, de hagyjuk ezt! A lényeg az, hogy itt vagytok. Bár úgy gondolom, hogy ha odakint nem ered el az eső, talán be se jöttök. Igazam van? Tudom, nem kell mentegetőznötök. Amíg viszont eláll az eső, megnézhetitek a múzeumomat. Micsoda? Ti nem tudjátok, hogy egy múzeumban vagytok? Ne féljete, ez nem egy átlagos múzeum, melyben kitömött állatok és régi tárgyak vannak kiállítva! Az én múzeumom más. Ez a Rejtélyek és Titkok Múzeuma. Gyűjtöm és kiállítom azokat a dolgokat, melyeknek egy szokványos múzeumban nem lenne helyük. Az itteni dolgok különlegesek, varázslatosak, titkzatosak, ugyanakkor bolondosak, sőt örületesek. Miért nevettek? Nem hiszitek, hogy a Rejtélyek és Titkok Múzeuma létezik? Akkor meghívlak benneteket egy múzeumlátogatásra.

Ez a történet, amit most elmesélek nektek, egy bizonyos lakótelepen, egy bizonyos panelházban kezdődött, melyben egy anyuka, egy apuka és két gyermekük lakott. Egyáltalán nem voltak különleges család. A hozzájuk hasonlókból sok volt a városunkban. A szülők minden reggel munkába, a gyerekek iskolába mentek. Vasárnap délutánonként együtt kirándultak a természetbe, a nyári szünetekben pedig közösen utaztak a tengerhez. Ahogy mondom, egy teljesen átlagos család. Az egyetlen furcsa dolog a lakásukban a dunna volt. Régóta feküdt az ágyon a gyerekszobában, és ahogy a dunnák általában, ez is betakarta éjszaka a gazdáját. Egyszer azonban, mikor a gyerekek hazaértek az iskolából, minden megváltozott.

– Anyu, anyu! Képzeld, tanultunk ma az iskolában egy fejtörőt! – lelkesedtek, amint beléptek a lakásba. – Találd ki, mi az! Négy csücske van, lába nincs, és ha fürdeni megy, a hasát otthon hagyja. Mi az?”

– Hm, mi lehet az? – gondolkodott el az anya, bár tudta a választ, hiszen az anyukák a világon mindenre tudják a választ.

– Találd ki! Találd ki! – unszolták a gyerekek.

– Ha fürödni megy, a pocakját otthon hagyja... Mi lehet az? – az anya egy pillanatig még húzta az időt, aztán kibökte:

– Már tudom! A dunna!

– Milyen pocak? – morogta sértődötten a dunna, aki végig érdeklődve hallgatta az anyát és a gyerekeket.

– Hiszen egyáltalán nincs is pocakom. Éppenséggel teltkarcsú vagyok – tette hozzá, de a biztonság kedvéért kipréselte magából a levegőt, hogy behúzhassa a hasát. Nem akarta elfogadni, hogy kövér. Éjszaka azonban, amikor nem tudott aludni, mégiscsak elgondolkozott a külsején:

– Kövér vagyok, vagy nem vagyok kövér?

Idővel talán el is felejtette volna a dolgot, ha egy nap nem lát a tévében helyszíni közvetítést a szépségkirálynő-választásról.

– Tisztelt közönség, üdvözljük körünkben az új szépségkirálynőnket! – harsogta a tévében a műsorvezető. – Ebben az évben Anyicska kisasszonyra esett a választás, aki városunk szülötte. Modellként dolgozik és a méretei: 90 x 60 x 90. Nagy tapsot kérek a szépségkirálynőnek!

– Pch, olyan, mint egy vizsla – fújtatott a dunna és legbelül, valahol a tollai közé befészkelte magát az irigység, ami nem hagyta nyugton. Ő is szépségkirálynő akart lenni. Sőt, elkezdett erről álmodni. Szörnyű kellemetlen álmom volt ez, melyben a dunna részt vett a szépségkirálynő-választáson. Amikor felment az emelvényre, a műsorvezető így szólt:

– Tisztelt közönség, üdvözljük körünkben az új szépségkirálynőt! Ebben az évben a hálósoba lakója, Perina kisasszony lett a győztes. Perina kisasszony foglalkozása szerint dunna, kinek méretei a következők: 280x280x280. Nagy tapsot kérek a szépségkirálynőnek!

Taps helyett azonban füttyszó, dobogás és kiabálás hallatszott: „Fújj! Félre ezzel a hájpacnival!” Ez után az álmom után a dunna mindig verejtékben úszva ébredt, mert az irigység ezt sugdosta az egyik csücskébe:

A Szegedi Tudományegyetem Juhász Gyula Pedagógusképző Kar Szlovák Nyelv és Irodalom Tanszék hallgatói (Hámos Alexandra, Horváth Alexa, Jancsó Brigitta, Kunovac Pavle, Orbán Csenge, Oszkó Viktória, Oszlács Éva, Pajor Katalin, Valjer Viktória) fordítása.

A Mese a dunnáról, aki karcsú akart lenni (Záhada cvičiacej periny) Peter Karpinský Mesék a rejtélyek és titkok múzeumából (Rozprávky z Múzea tajomstiev a záhad) című kötetéből való.

– Ugye, te is olyan vékony szeretnél lenni, mint Anyicska?

Néhány álmatlan éjszaka után, amikor átgondolta, mit lehetne tenni azért, hogy lefogyjon, úgy döntött, diétába kezd. Nem evett és nem is ivott semmit. Még a lélegzetét is visszatartotta, így egy hét után már látszódtak rajta a fogyás első jelei. Perina annyira lefogyott, hogy úgy nézett ki, mint egy közönséges paplan.

Tovább szeretne volna folytatni fogyókúráját, de az egyik szombaton az anya belépett a szobába és megjegyezte:

– Ez a kedves dunnácska úgy összement. Egy kicsit fel kellene ráznom és felfrissítenem, hogy a toll fellélegezzon.

Ahogy mondta, úgy is tett. Megfogta a kedves dunnácskát a sarkainál és addig rázogatta, amíg a dunna olyan kövér, nem lett, mint amilyen régen volt.

– Hiábavaló volt minden – sóhajtotta a dunna, és két nagy könnycsepp gördült le a huzatán. Ekkor újra megszólalt benne az irigység:

– Emlékszel, milyen karcsú volt a kis Anna? Akár a nádszál. És te? Látod a pocakodat? Te sosem leszel olyan szép, mint ő...

Éjjel-nappal mardosta az irigység, és talán teljesen fel is emésztette volna, ha nem hallja meg, ahogy az anyuka a férjével csipkelődik:

– Apus, nézd, milyen pocakod nőtt a télen! El kellene menned az edzőterembe, hogy ledolgozd.

– Edzőterem! Ez az! – derült fel a dunna. Megvárta, hogy az egész család elmenjen otthonról, majd kiosont az utcára.

Abban a szent pillanatban, ahogy a dunna elhagyta megszokott helyét, a postára siettem, ahol egy csomag várt rám a messzi Húsvét-szigetéről. Ottani ismerősöm egy tucat saját termelésű és festésű húsvéti tojást küldött nekem. Éppen át akartam vágni a kereszteződésen, amikor egyszer csak havazni kezdett. Nagyon érdekes, el is gondolkod-

tam, hogyan lehetséges, hogy havazik, amikor június van. Elcsíptem egy hópihét és láss csodát, meleg volt és egyáltalán nem akart elolvadni. Felnéztem az égre, de a hó nem az égből hullott, hanem az edzőterem nyitott ablakából. Ez aztán a rejtély! Gyorsan oda is szaladtam megnézni, hogy mi történik.

Biztosan nektek is eszetekbe jutott már, hogy a havazásért a dunna lehet a felelős, hiszen ahogy megjelent a konditeremben, neki is állt az edzésnek. Tekerde a pedálokat a biciklin, hajlongott, guggolásokat végzett, húzódkodott, rugózott, egyszóval olyan vadul mozgott, hogy teljesen kiverte a víz. De a dunna nem úgy izzad ám, mint az emberek. A sós izzadságcseppek helyett tollpelyhek repültek ki belőle, melyek a léghuzattal az ablakon át távoztak. Ezeket hittem hópelyheknek. Bár a dunna nagyon igyekezett, semmilyen gyakorlat nem segített a fogyásában. Erőfeszítésének azért mégis lett eredménye. A tollal együtt az irigység is elszállt belőle. Akkor vált minden világossá számára és a homlokára csapott:

– Milyen buta is vagyok! Olyan akarok lenni, amilyen sosem lehetek. Annyira szerettem volna karcsú lenni, hogy nem is vettem észre, én így is szép vagyok. Szép, virágos a huzatom, lágyak és teltek a vonalaim. Gyönyörű vagyok a magam módján.

Igazat adtam neki. Valóban ő volt a legszebb és legrokonszenvesebb dunna, akivel az edzőteremben valaha is találkoztam. Ez úgy igaz, mint ahogy engem Radoslav Šalamúnnak hívnak. Összebarátkoztunk, és attól fogva a múzeumomban lakik, a Rejtélyek és Titkok Múzeumában. Megbékélt azzal, hogy sohasem lesz olyan vékony, mint Anyicska, a modell, és elfogadta, hogy belőle sosem válik szépségkirálynő, még akkor sem, ha tovább folytatja az edzést. Azt mondja, hogy a mozgás szórakoztatja őt. Néha elugrunk együtt az edzőterembe, és ahogy említettem, ha rossz idő lesz, majd edzünk itt, a múzeumban. Akkor most már hisztek nekem? Ha érdekel titeket, olykor megállhattok itt, és edzhetünk közösen.

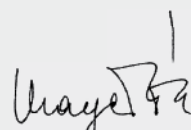
Kedves Barátunk!

Köszönjük, hogy a Filantróp Társaság Barátság Egyesületének – mely a BARÁTSÁG című folyóirat kiadója – juttatta személyi jövedelemadójának 1%-át: 54 832 Ft-ot. A pénzt a lap megjelentetésére fordítottuk. Kérjük, gondoljon ránk ismét, amikor 2015. évi személyi jövedelemadójának 1 százalékáról rendelkezik és kedvezményezettként a Filantróp Társaság Barátság Egyesülete adószámát:

18037511-1-43

tüntesse fel. Zárt borítékban, adóbevallásával együtt küldje meg az Adóhivatalnak. Fontos, hogy Ön a borítékon megadja nevét, lakcímét és adóazonosító jelét is.

Köszönettel és tisztelettel:

Mayer Éva
elnök